

[Palle Simonsen.]

frem til 1987. Samtidig vil antallet af beskæftigede i de private virksomheder falde med 100.000.

Formålet med det konservative folkepartis forslag til en styringsreform er at modvirke denne udvikling, der er beskrevet i PP II-planen.

Vi ønsker en udvikling, der i den pågældende periode udvider antallet af arbejdspladser i det private erhvervsliv med 140.000, altså en forøgelse med 240.000 i forhold til PP II-planens dystre forudsigelse.

Det siger sig selv, at forskellen mellem de to udviklingsmønstre er af overvældende betydning for de dispositioner, der skal træffes i erhvervslivet og inden for det offentlige. Og så kan man endda ikke være sikker på, at udviklingen forløber som angivet, hvis der ikke hele tiden rettes ind på grundlag af en løbende planlægning af den karakter, vi foreslår her i dag.

Udviklingen inden for byggesektoren er et godt eksempel på, hvad der sker, hvis vi mangler planlægning. Eksporterhervene planlægger med henblik på at kunne afsætte varerne med en bestemt beskæftigelse og med et forud beregnet omkostningsniveau. Pludselig forener de beslutninger, vi har truffet her i huset, sig og skaber baggrund for et byggeri, der dræner eksporterhvervene for arbejdskraft, så et stort antal af eksportvirksomhederne mangler mandskab i en periode med god afsætning til udlandet. Derefter må vi i ekspresfart skabe en opbremsning, der kommer for sent til at klare eksportproblemerne, men for pludseligt til, at vi stadig kan udnytte en normal kapacitet i byggesektoren.

En styringsreform af den art, som vi her foreslår, vil gøre det muligt for regering og folketing at rette ind efter udviklingen på et langt tidligere tidspunkt, så de store udsving undgås. Den bedre styring giver således mulighed for at undgå de uønskede hårde indgreb over for byggeri, avancer, omkostninger, skatter m. v. Det betyder igen friere forhold i den private sektor og dermed bedre udnyttelse af produktionskræfterne.

Vi lægger særlig vægt på, at man igennem en sådan styring kan undgå den reduktion af arbejdspladser i det private erhvervsliv, som PP II forudsiger. Vi har altså en ganske bestemt hensigt, som vi ønsker fremmet

gennem udnyttelsen af det nye styringsapparat, som vi her foreslår iværksat.

Hensigten er, at der skal være forholdsvis flere beskæftiget i den private sektor og forholdsvis færre i den offentlige end forudset. Det betyder flere private arbejdspladser, lavere skatter, større uafhængighed for alle borgere, øget konkurrencedygtighed over for udlandet, højere levestandard og bedre mulighed for at hjælpe de nødstedte.

De tal, der er nævnt indledningsvis, er ikke tilfældige. Vi har i det konservative folkeparti opstillet et nøjagtigt alternativ til den skræmmende udvikling, som PP II forudsiger. Dette alternativ giver det ovenfor nævnte resultat: plus 140.000 i stedet for minus 100.000 i de private erhverv. Samtidig vil væksten i antallet af personer, der helt eller delvis modtager deres indkomster fra det offentlige, blive nedsat fra PP IIs forudset 700.000 til 460.000 — alt i perioden indtil 1987.

Detaljerne i de forslag, vi fremsætter, og de konsekvenser, de får for personaleforbrug m. v. inden for de enkelte sektorer, findes i et materiale på 34 sider, som vi vil fremlægge i det folketingsudvalg, der behandler vort forslag. Jeg skal her kun nævne enkelte detaljer fra dette materiale:

Inden for uddannelsen foreslår vi ændringer, der bevirker, at antallet af ansatte formindskes (i forhold til PP IIs forudsigelser) inden for ungdomsuddannelser og videregående uddannelser, medens vi regner med samme tal som PP II inden for folkeskolen og lidt flere inden for fritids-, voksen- og efteruddannelse. Det samlede resultat bliver et personaleforbrug på 111.000 i 1987 imod de 128.000, som PP II regner med. Midlerne, vi anvender, er bl. a. nedsættelse af lærerantallet i visse folkeuddannelser til samme standard som folkeskolen (16 elever pr. lærer), adgangsbegrænsning og mulighed for tidligere afslutning af en uddannelse, hvis man ikke får brug for det samlede studiums kundskaber.

På samme måde vil vi gennem en fornuftigere udbygning inden for sundhedsvæsenet (flere lægehuse, moderniseringer og ombygninger fremfor nye store sygehuse, aflastning af sygehuse ved de praktiserende læger) spare 16.500 personer i forhold til forudsigelserne.

Et lignende antal kan spares inden for